

General | | Actualitzat el 24/11/2022 a les 08:00

Ja et tinc on volia, domesticada com un poltre i oberta de cames

6 testimonis de violència obstètrica

[inicicentrareport]La **violència obstètrica** és un tipus de **violència masclista** reconeguda per l'ONU així com també per la legislació catalana. Constitueix una violació dels drets reproductius i sexuals de les dones durant l'atenció a l'embaràs, part i postpart. Reconèixer-la, parlar-ne obertament i combatre-la és el primer pas per erradicar-la.

Per això avui recollim en dos articles un total de **12 testimonis** de mares que han patit aquest tipus de violència, amb l'objectiu de sumar forces perquè cessi la vulneració de **drets de les dones i dels seus nadons** a Catalunya.

Perquè malgrat són moltes les **professionals** que fan una gran feina d'**acompanyament respectuós al part**, encara avui tenen lamentablement lloc **males praxis i abusos** que deixen petjades irreparables.

Són casos de **maltractament físic, humiliació o agressió verbal**, procediments mèdics **coercitius, no consentits o no informats, falta de confidencialitat o separació**, entre d'altres.

[intext1]

[GotaVerdaPle] **Dafne (37 anys) va parir el 2012:**

Desitjava tenir un **part natural** en el meu segon embaràs. Tot i que venia d'una **cesària anterior**, el ginecòleg i la llevadora (privats i els dos coneguts de la família) em van dir que no hi hauria cap problema en intentar-ho.

Quan em vaig posar de part i vaig ingressar, entre d'altres pràctiques obsoletes, em vaig trobar amb **limitació de la mobilitat** i em van fer en dues ocasions una dilatació manual del cèrvix, resultant que en la segona vegada la meua filla va començar amb distrès i a fer **bradicàrdies**, motiu pel qual em volien tornar a practicar una altra cesària.

Vaig suplicar, per favor, si era possible que intentéssim al màxim que acabés sent vaginal, que faria el que fos. Em van indicar **que em deixés posar epidural**, cosa que vaig accedir per col·laborar i van trucar al ginecòleg. Quan va arribar no va dir-me ni hola: "Què, tant parlar de part natural i **ja t'has posat l'epidural a la primera de canvi...** Totes feu el mateix".

Vaig respondre que havia estat per **indicació mèdica**, no pel dolor. Aleshores em va deixar anar: "És igual, ara ja et tinc on volia, com un poltre domesticat, **oberta de cames**. I com que no vols cesària, t'hauré de fer **una episiotomia que t'arribarà fins al cul**".

Davant de la meua incredulitat em van passar al quiròfan. Sense demanar-me permís em van fer **dos maniobres Kristeller**, durant les quals gairebé em desmaio mentre suplicava per favor que paressin i que no em fessin l'episiotomia perquè tenia varius i no volia que tallessin alguna sense voler.

Com que no vols cesària, t'hauré de fer una episiotomia que t'arribarà fins al cul.

Van fer cas omís a les meves **súplices**. Em va practicar igualment l'episiotomia i va sortir la meva filla, tota morada i toveta. Jo em vaig posar a plorar i vaig abraçar-la perquè finalment ho havia aconseguit. Estava molt preocupada per ella i no parava de preguntar si estava bé. Em deien: "ai dona, no pensava que fossis tan histèrica". A tot això, efectivament, en fer-me l'episiotomia van tallar-me una variu i van haver d'estar més d'una hora cosint per aturar l'**hemorràgia**.

Val a dir que després d'aquesta experiència **vaig decidir fer-me llevadora** perquè ningú més hagués de passar per alguna cosa semblant. Encara he tingut dues filles més, les he tingut a casa, perquè després d'això la sola idea de trepitjar un hospital m'aterrava per por que al final no es tingués en compte el que jo volia i acabessin fent amb mi altre cop el que volguessin.

[GotaVerdaPle] **Maricel (36 anys) va parir el 2022:**

Estava d'onze setmanes, durant dos dies havia tingut petites **taques de sang** i vaig demanar hora al ginecòleg. Aquell dissabte no em vaig trobar gens bé, cada cop em trobava més malament i vaig començar a **sagnar** i a tenir **contraccions**.

Vam anar a Urgències i vaig dir que estava de part, tenia un avortament. Van fer-me **esperar una hora** a la sala d'espera plena de gent. Anava **tacant tot el terra** de sang, portava els pantalons plens de sang, la meva parella va aixecar-se diverses vegades a dir si algú ens podia atendre que estava tenint molt dolor.

Jo plorava a la sala d'espera i tothom em mirava. La gent em preguntava si necessitava res, jo **em volia morir** perquè sabia que l'estava perdent davant de tothom. Em sentia desamparada, vulnerable i observada.

Vaig tenir l'avortament a la sala d'espera, sense intimitat, sense que ningú m'atengués.

Tenia contraccions i, a cada contracció, perdia més i més sang. Amb totes les meves forces i plorant vaig aixecar-me com vaig poder i vaig cridar si ningú pensava atendre'm. Cada cop que la meva parella es dirigia al mostrador ens deien que estaven ocupats amb altres urgències i que no ens podien atendre.

Després de dues hores vaig poder passar i ho tenia tot als pantalons, plens de sang.

Vaig tenir l'avortament a la sala d'espera, sense intimitat, sense que ningú m'atengués, observada i sense entendre que no estava parint, estava perdent un fill sense intimitat. Vaig tenir una hemorràgia.

M'ha costat molt superar el fet d'haver viscut aquesta **situació traumàtica** per mi, sense intimitat i sense ser atesa amb respecte.

[intext2]

[GotaVerdaPle] **Cristina (41 anys) va parir el setembre del 2014:**

Em van programar **cesària** electiva a la setmana 35 en un hospital comarcal per vasa prèvia, un problema amb la placenta. La meva filla va patir un problema d'immaduresa als pulmons fruit de la seva **prematunitat** i la van traslladar a un altre hospital que tenia UCI de neonats.

Vaig demanar que em traslladessin amb ella el mateix dia, l'endemà i, davant la negativa, finalment vaig agafar l'**alta voluntària** 48 hores després. Un cop a l'hospital on estava ingressada la meua filla, vaig haver de ser atesa a Urgències un parell de vegades per dolor i baixades de tensió. Encara **necessitava descans**.

Em van separar de la meua filla, no em pujava la llet i una infermera em va agafar el mugró sobtadament i me'l va estirar, fent-me mal.

Mentre vaig estar a l'hospital comarcal **no em va pujar la llet**, i una infermera em va agafar el mugró amb dos dits i sobtadament me'l va estirar fort sense cap resultat i fent-me mal. Jo no tenia la criatura i seguia sense produir llet.

Del meu part ja fa 8 anys. Era la primera filla i no n'hem volgut tenir més. Vam agafar **por** i jo vaig quedar tocada amb l'al·letament.

[GotaVerdaPle] **Beth (38 anys) va parir el març del 2018:**

Vaig parir a la privada. A les 38+0 setmanes es va trencar la bossa després d'una dilatació quasi perfecta. Vaig entrar de 3 centímetres i vaig arribar als 8 cm a les 4 hores. Van posar-me **oxitocina** (sense ser necessari) i, a poc a poc, l'**efecte de l'epidural** va anar marxant.

No em van voler posar més epidural. Em van dir que no em feia efecte. Hores sense cap atenció i si venien, ho feien cantant: "Això fa olor a cesària...". Jo amb molta oxitocina i gens d'epidural. Molt de dolor. Al final, esgotada, vaig demanar la cesària. Llavors sí que em van fer cas i van fer venir la meua ginecòloga.

A partir dels 8 centímetres ja no vaig dilatar més, però mai em van dir per què. Tenia el nen ben col·locat i res de cordó curt.

*Hores sense cap atenció i si venien, deixaven anar:
"Això fa olor a cesària..."*

En el segon part, m'ho van anar explicant tot, i va ser **vaginal**. És quan ens vam adonar de tot el viscut la primera vegada. Ara ja és tard però em va faltar informació, sinó hagués denunciat.

[GotaVerdaPle] **Raquel (31 anys) va parir el 2018:**

Vaig parir al meu primer fill en un hospital comarcal. Tot i que tenien el **protocol de part respectat**, el que em vaig trobar va ser molt diferent.

M'havia despertat sagnant i vaig anar a l'hospital a veure si estava tot bé. Estava de 40+4 i no havia tingut encara cap contracció ni expulsat el tap mucós ni res. Em van fer un tacte on em van preguntar si volia "una ajuda".

I, tot i dir que no, em van fer la **maniobra de Hamilton** perquè vaig sentir un dolor molt més fort que als altres tectes posteriors. Minuts després de fer-m'ho, vaig començar a tenir **contraccions molt fortes** cada 5 minuts. Això la primera llevadora.

Hores després vaig ingressar dilatada de 3 cm, jo volia un part natural però la segona llevadora que em va atendre en lloc d'animar-me i ajudar-me només feia que **desanimar-me, culpant-me** del ritme lent de les contraccions i com de poc a poc que estava dilatant. Va aconseguir que **em desmuntés** i plorant demanés l'epidural, pensant que no era capaç de fer-ho com volia.

Em van destrossar, física i psicològicament. Vaig estar molts mesos plorant cada vegada que recordava el meu part

Em va fer molts tectes, de forma molt poc delicada. Entrava un, ara l'altre, per demanar opinió de com estava el cap. En una ocasió, fins a quatre persones van fer tacte un darrere de l'altre per decidir cap a on mirava el meu fill, totalment innecessari. **Em vaig sentir violada?** Era com una espectadora del meu propi part, enlloc de la protagonista.

La tercera llevadora va ser la que va atendre el naixement juntament amb la ginecòloga. Aquesta em va fer la **maniobra de Kristeller** tot i demanar que no ho fessin i em va fer molt mal. Per culpa de tot això, vaig tenir un **part molt medicalitzat** que va acabar amb fórceps i una recuperació pitjor que la de una cesària. Em van destrossar, físicament i psicològicament. Vaig estar molts mesos que cada cop que recordava el meu part **plorava**.

Per sort, en el segon part em van atendre professionals molt respectuosos, i tot i que la dilatació va ser igual de lenta, la meva filla va néixer sense cap ajuda i al dia següent estava caminant i a casa.

[GotaVerdaPle] **Agnès (36 anys) va parir el 2022:**

El passat 8 de febrer vaig ser **mare per primer cop**, dues setmanes abans de la data probable de part. Vaig **trencar aigües**, però fins passades 44 hores no va néixer la nostra filla.

Vaig tenir dues llevadores diferents. Una molt bonica i respectuosa amb qui recordo que vam estar una bona estona parlant i compartint tot el que volíem, ja que ens havíem preparat i escrit amb temps el **pla de part**.

El meu desig era tenir un **part natural**, però com que la cosa es va aturar, això ja no va ser una opció i va començar la **medicalització**... Amb la **prostaglandina** a dins durant més de tres hores, va haver-hi el primer canvi de torn a les 21 h.

Pensàvem que tindríem la mateixa sort i que vindria algú que ens escoltés i respectés tant com la primera llevadora, però les següents van ser les 12 hores més **llargues i dures** de les nostres vides.

"Estàs segura de voler un part sense epidural?", va deixar anar la llevadora del nou torn. Amb un to condescendent i amb una mirada que millor no recordar... El que no sabíem és que això significaria un **abandonament absolut** per part seva.

Vaig tornar a tenir contraccions, primer molt suaus fins arribar a ser molt bèsties. A les 3 h de la

matinada tenia contraccions que em feien anar al bany i **no parar de vomitar**. Va ser quan vaig dir al meu company que ja no podia més i que necessitava l'epidural.

Estava mig adormida quan va entrar la llevadora i sense avisar-me va posar-me els dits. Vaig notar un fort dolor. "Para, para!" M'havia fet la maniobra Hamilton sense consentiment.

Al llarg d'aquestes primeres 5 hores, sort en vaig tenir de la meva parella: **netejan** els vòmits, canviant les bosses d'escombraries, refrescant-me quan em marejava... La llevadora només va entrar dues vegades i no ens va ajudar en res.

Un cop decidida a posar-me l'epidural, vam compartir-ho amb ella i amb un somriure ens va dir: "Ara sí, **això comença a ser un part normal!**". Però, així i tot, no va ser capaç de sostenir la situació i acompanyar-me a posar-me l'epidural, havent de venir una altra llevadora per subjectar-me i donar-me suport.

Després de l'epidural, tot es va calmar i vam poder descansar. Cap a les 6 h del matí, va entrar la llevadora i per primer cop, es va apropar fins al llit on estava estirada mig adormida i sense avisar-me em va posar els dits...

Quan ja els tenia a dins vaig notar un **dolor molt fort** i vaig cridar... "**Para, para!**". Ella em va contestar que era un **tacte** per veure si havia dilatat i que amb l'epidural no hauria de notar-ho.

Sense cap més comunicació, va marxar per rentar-se les mans i va tornar a entrar passada una estona. Aquest cop, va anar fins als monitors i somrient em va dir: "la Hamilton que t'he fet sembla que ha servit d'alguna cosa". Jo me la vaig quedar mirant, i molt enfadada li vaig dir: "Hamilton? Amb quin consentiment?"

El meu **pla de part** estava molt clar que qualsevol cosa que impliqués el meu cos, requeria anticipació i explicació. I la seva resposta va ser: "Era per ajudar-te i que comencessis a tenir contraccions més fortes, perquè portes massa hores i estàs posant en risc la vida del teu bebè". "El que hauries de fer és posar-te oxitocina i agilitzar el part, vinc en una estona i te la poso".

L'anterior llevadora ens havia dit que podíem esperar fins 24 hores amb la **prostaglandina** i en no confiar, vam decidir esperar al canvi de torn. Després de compartir la nostra decisió amb la llevadora, no va tornar a aparèixer més i vam aprofitar per descansar una mica.

Per sort, la nostra aventura va fer un gir preciós i la llevadora del primer dia va aparèixer de nou, jo **em vaig trencar** i em vaig posar a **plorar** explicant el que havia passat i amb una abraçada va sostenir-me en aquell moment en el qual em sentia tan dolguda, molt enfadada i poc respectada. A partir d'aquest moment, la llevadora ens va donar força per seguir i no es va moure del nostre costat. Encara la recordo tant present i tan humana, detallant cada pas i anticipant cada moment amb molta dolçor i tendresa.

L'Etna va néixer sana i, tot i fer-se esperar molt, va sortir després de posar una **dosi baixa d'oxitocina i epidural**, podent sentir-la empenyent fins a veure-la néixer.

Tot i que el meu part va tenir moments de tot, espero que ningú passi pel que vaig passar i que

entre totes visibilitzem que **el nostre cos és nostre** i que mereix tota la cura i respecte en un moment en el qual et sents tan vulnerable i indefensa.

[info]Volem agrair molt sincerament a totes les mares que han participat en aquest recull que hagin volgut fer públic el seu testimoni per conscienciar i contribuir a erradicar la violència obstètrica.[/info]
[ficentrareport]